

Christine Falkenland. Spjärna mot udden. W&W.

Christine Falkenland är en författare som gått sin egen väg. Hennes lyrik och prosa har varit präglad av en sträng religiös bakgrund, kombinerad med kroppslighet och sexualitet, smutsiga begär och människans ständiga ensamhet. "Spjärna mot udden" brottas vidare kring dessa teman. Eva är en kvinna som fyllt 39 redan ett antal gånger. Hennes personlighet är emotionellt instabil med en blandning av exponering och undandragande. Det tidiga åldrandet gör sig påmint. I en överenskommelse med mannen om frihet till andra sexuella relationer drar hon det kortaste strået och flyttar med sonen Florian till en turistort i Spanien. Där vidtar ett förfall och förflackande. Eva söker återupprätta sin kvinnlighet men har förlorat såväl lust och dragningskraft. Istället finner sig ett äckel över kropp och tillvaro som dövas med mängde av vodka och lime. Det stora uppbrottet övergår att vara en utdragen semestervistelse fylld av tristess. I Eva förvandlas uppgivenheten till en nostalgisk och regressiv längtan till ett liv som ännu ofödd, där närheten med modern var symbiotisk utan kommande svek och avvisanden.

Berättelsen är avskalad och poetisk. Omgivningen blir mer sedd ur ögonvrån, även sonen och den tidigare älskaren (älskarinnan?) Dido får otydliga konturer. Det är mest fulheten som tar plats i denna roman, där åldrandet är det som berövar människan hennes glädje och storhet. Det som berör i "Spjärna mot udden" är den stora ensamhet som råder kring Eva, där sminket och klädernas starka färger enbart förblir smink och färg. Läsningen lämnar efter sig en blandad känsla av medlidande och vanmakt. Så tomt kan livet bli, så hopplöst förlorat i en dröm som för länge sedan förlorat sin bärighet. Trots den stundtals monotona berättelsen utan egentligt innehåll stannar Eva kvar i tankarna. Vem är hon?

Jakob Carlander